

πονεμένες αποστάσεις.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

"Άσε νά μ'ᾶν
νά ξαναφέρω τὰ ὄνειρά μου
στὴν ἀποκατάστασή τους
ἔχει ὅπου διαχειμάζουν
μὲ τὰ σκυλιὰ.

Οὐγκο Φάζολο

ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΨΩΣ

...σὲ μᾶς ἴσω
θὰ ταιριάζει μόνο νά ζητᾶμε τὴ χάρι
ἔχει ὅπου ἀκόμα αὐτὴ κυβερνάει, πάνω στὸ
λαμπρὸ
δρόμο σὲ μοναξιά τῆς ἀγάπης
μέσ' στὰ διατεταγμένα διαστήματα, μέσ' στὴ
σιωπὴ
ἔκει ὅπου τὸ πνεῦμα ἢ φωνὴ μας
ζητεῖ τὴ μέρα γιὰ ὅλους, μέσ' στὴν ἀγνή
«γλῶσσα ποὺ ὑπερέχει τοῦ πόνου».

Νάτ Σκαμμάκκα

ΑΠ' ΤΑ «ΣΥΝΤΟΜΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ»

Διάλεξα ἓνα μέρος
κι ἐπιβεβαιῶω τὸν ἑαυτὸ μου

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ Β'

Πήτερ Πόρτερ (1929)

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΕΔΩ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

[«Υπαινιγμός» στὴν ἐξέλιξη τοῦ Γερμανοῦ
Συμβολιστῆ ποιητῆ Ράινερ Μαρία Ρίλκε
(1875—1926). 'Ο Ρίλκε ἔμενε συχνὰ στὸν
πύργο τοῦ Ντουίνο στὴν Ἀδριατικὴ, μὲ
πρόσκληση τῆς προστασίας του, Πριγκι-
πισσᾶ Μαρί φὸν Τούρν οὐντ Τάβις. 'Η
πασίγνωστη σειρά ποιημάτων του, οἱ «Ε-
λεγείες τοῦ Ντουίνο», ὀνομάστηκαν ἔτσι
ἀπὸ αὐτὸ τὸν τόπο].

✱

'Η φράση Ἀντωνία εἶν' ἓνα λάχανο:
"Ἄν ἤμουνα σκουλήκι θὰ τῆς ἄνοιγα μιὰ τρύ-
πα.

'Εδῶ φέρουν τὸ γάλα ἀπὸ ἓνα ἰδιωτικὸ μο-
νοπάτι.

Γλιστερὸ σὰ σάλιο — τὰ θεϊκὰ τῆς χέρια.
Φτιάνουν ἀπ' αὐτὸ γαλατερὴ ποτιγγα. Φύσα,

μικρὸ ἄνεμο,
Τράβα μακριὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ χαρτονεῖα θά-
λασσα,

Εἶσαι προσαρμωμένος ὅπως αὐτὰ τ' ἀμπέλια
Ποὺ πολεμᾶν νὰ σηκωθοῦν μὰ ἴντσα πάνω
ἀπὸ τὴ γῆ

Εἶσαι ἀπεσταλμένος τῆς Χρυσῆς Δημοκρατίας,
Γι' αὐτὸ συνέχισε νὰ φυσᾷς γιὰ μένα — τὰ
λουλούδια μας βλέπουν τὸν ἴδιο δρόμο,

"Ἄν ἤμιον καλὸς ποιητὴς θὰ περπάταγα πάνω
στὴ θάλασσα.

ἐξέφρασα τὸ λόγο μου

κι ἐπιβεβαιῶω τὸν ἑαυτὸ μου
"Ἐφερα στὸ χαρτί, στὸ μελάνι σ' ἓνα ἐκδότη
τὶς σκέψεις μου, τὰ λόγια μου
κι ἐπιβεβαιῶω τὸν ἑαυτὸ μου
λέγοντας τοῦτος εἰμὶ ἐγὼ
τὸ ἔδαφος τοῦ ἑαυτοῦ μου.
'Ἐσὺ πρέπει νὰ εἶσαι ἐκεῖ — ὄχι ἐδῶ
ἐγὼ πρέπει νὰ εἰμαι ἐδῶ — ὄχι ἐκεῖ.

Φελίτσε Μαστρογιάννι

✱

Ζεῖ ἡ ἀρχαία ψυχὴ μου
ἐκεῖ ὅπου ὁ κόλπος τῆς γῆς μου
σὰ δελουδο ἀπ' τὶς ἐλιές
ἀνοίγει μ' ἀρχαῖους ἀμφορεῖς
φτερὰ τὸν θεὸν καὶ χοροὺς τὼν ὑμνίων
σὲ μαγεμένα μάτια.

✱

'Ἐκεῖ βαθεῖς ἀναπνοές
ἀπὸ μυθικὲς πλῆμνιες
σὲ δωμους θαμένους ἀπὸ τσουκνίδες
σὲ οὐράνια μεσοστύλια
μετέωρα στὶς ἀλλεπάλληλες κρούσεις
τὼν θαλασσινῶν ἀνεμῶν.

ΜΕΤ. Φοῖδος Δέλφης

Στ' ἀλήθεια ἡ θάλασσα εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ
μάτια.

"Ἄν ἀπὸ πνιγμένους ψαράδες ἡ χωριάτης
Συνθηθισμένους στὰ σκληρὰ παζάρια τὼν ἀγίων
Δὲ μπορῶ νὰ πῶ. "Ἄν θὰ ὑπάρχει
Ταχυδρομεῖο ἀπ' τὸ Παρίσι ἢ ἔστω μπρόκολα
Γιὰ δεῖπνο εἶναι ἀμφίβολο. Τὸ καπέλλο μου
φύσηξε μακριὰ τὸν πλανήτη,
Γονάτισα κοντὰ στὴν ἀπειρη ἀμμο τὼν ἀ-
στεριῶν

Καὶ προσενήθηκα γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώ-
πους. "Ὀντας Γερμανός, ἔχω περίσσεια
ψυχῆς.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ, γιατί κλαίω μέσα σ' αὐτὸ τὸν
κῆπο;

'Αρνόθωμι νὰ πεθᾶνω μέχρι νὰ ξανάρθουν στὴ
μόδα οἱ γκέτες.

'Ἄπ' αὐτὸ τὸν πυργίσκο ἡ Ἀδριατικὴ
Καίει κατὰ κατὰ στὰ μονοπάτια τὼν κάτερ-
γων μέχρι τὴν πεπαισμένη Ραγκούζα,
Πόσο παρὰξένο ποὺ μπορεῖ νὰ ξεπλύνει τὰ ἀ-
νομήματα.

'Ο κόσμος ἔρχεται ξελωμένος στὶς ραφές.
"Ὅλη μέρα χτὲς εἶχα τὴ γέυση τοῦ καιροῦ
Στὸ στόμα μου, εἶδα τὶς νότες τοῦ Μπετό-
βεν

Νὰ κείτονται στὸ χῶμα, ἀπ' τὸ χωνὶ
'Ἐνὸς γραμμοφώνου ἀκουσα τοῦ Κριβέλλι τὰ
ἀγγούρια

Νὰ κλαίει γιὰ χρωμάτισμα. Στὰ μάτια μὲς
ἀδέσποτης σκύλας

Σκελετωμένης ἀπ' τὴν αἶνα, διαρκῆς ἀπ' τὴν
ἐγκυμοσύνη,

Βίδα τὴν ἔκταση ὅλης τῆς δυστυχίας
 Ποὺ μορφεῖς νὰ φανταστεῖς, ὀριζόντιο καὶ
 ἀμυδρότερο ἀπ' τὸν κόσμον.
 Τῆς ἔδωσα τὴ ζάχαρη ποὺ εἶχα ξετυλίξει.
 Λειτουργήσαμε.
 Μαζί, αὐτὴ γλείφοντας τὰ δάχτυλά μου καὶ ἐ-
 γώ
 Σέροντας πῶς θὰ πέθαινε, ὄχι εὐτυχισμένοι
 ποὺ ζήσαμε.
 Πῆρε τὴ στέρεσή της καὶ ἔφυγε, καὶ ἐγὼ σκέ-
 φτηκα τὴν ἐγωιστικὴ
 Μὰ δυνατότερή ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ πρὸ ὁμορφῆς
 συντροφιάς της.

Τέντ Χιούζ (1930)

ΠΕΜΠΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΤΟΥ ΤΙΝΟΤ

Μιά φορά καὶ ἓνα καιρὸ ἦταν ἓνας ἄνθρωπος
 Σχεδὸν ἓνας ἄνθρωπος
 Γιὰ κάποιο λόγο δὲ μπορούσε νὰ βλέπει καλὰ
 Γιὰ κάποιο λόγο δὲ μπορούσε ν' ἀκούει καλὰ
 Δὲ μπορούσε νὰ σκέφτεται καλὰ
 Γιὰ κάποιο λόγο τὸ κορμὶ του, λόγου χάρι,
 Πάθαινε διαλείψεις.
 Μπορούσε νὰ βλέπει τὸ ψωμί ποὺ ἔκοβε
 Μπορούσε νὰ βλέπει τὰ γράμματα τῶν λέξε-
 ων ποὺ διάβαζε
 Μπορούσε νὰ βλέπει τίς ζάρες στὸ δέγμα τῶν
 χειρῶν ποὺ κοίταζε
 "Ἡ τὸ ἓνα μάτι ἐνὸς ἀνθρώπου
 "Ἡ ἓνα αὐτί, ἡ ἓνα πόδι ἢ τὸ ἄλλο πόδι
 'Αλλὰ γιὰ κάποιο λόγο δὲ μπορούσε νὰ βλέ-
 πει καλὰ
 Παρ' ὅλ' αὐτὰ τὸ Γ'χαρὶν Κάννον ἀπλωνόταν
 ὀλάνοιχτο
 Σὰ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβαση γι' αὐτόν
 'Αλλὰ γιὰ κάποιο λόγο εἶχε μόνο τὸ μισό του
 πρόσσωπο ἐκεῖ
 Καὶ γιὰ κάποιο λόγο τὰ πόδια χανόσαντε κει-
 νον τὸν καιρὸ
 Καὶ παρ' ὅλο ποὺ κάποιοι μιλοῦσε δὲ μπορού-
 σε ν' ἀκούει
 "Αν καὶ εὐτυχῶς ἡ κάμερά του δούλευε μιὰ
 χαρὰ
 'Ο θυθὸς τῆς θάλασσας σήκωσε τὸ μυστικὸ του
 Κι ἔδειξε τὸν πρὸ κρινὸ κόσμον τῶν ψαριῶν
 του
 'Εκοίταξε ψηλάφισε νὰ νιώσει
 'Όμως τὰ χέρια του τὴν κρίσιμη στιγμή ἦταν
 ἀνασθητες ὁπλῆς
 Καὶ παρ' ὅλο ποὺ τὰ μάτια του βλέπανε
 Τὸ μισὸ του κεφάλι ἦταν μιὰ τασύχτρα, ἀνί-
 κανο γιὰ συνδυασμοὺς
 Καὶ οἱ φωτογραφίες δγαῖναν μαυρισμένες
 "Ἐνα μεγάλο πολεμικὸ πλοῖο ἔσπασε στὰ δυὸ
 μὲ πάταγο
 Σὰ νὰ καλωσόριζε τὴ ματιά του
 "Ἐνας σεισμὸς τρώνταξε τὴν πόλη κατὰ πάνω
 στοὺς ἀνθρώπους της
 'Ακριβῶς πρὶν αὐτὸς θρεθεῖ ἐκεῖ
 Μὲ τὸ λαστιχένιο του μάτι τὸ μηχανικὸ του
 αὐτί

Καὶ τὰ πρὸ ὥραία κορίτσια
 'Ακούγησαν τὰ πρόσωπά τους στὸ προσκε-
 γάλι του, ἀνακαλύπτοντάς τον,
 "Όμως γιὰ κάποιο λόγο ἦταν ἓνα πιαλεμιμέ-
 νο μοῦρι
 Γιὰ κάποιο λόγο κάποιοις ἔχυνε τὰ μυαλά του
 μέσα σὲ μιὰ μπουκάλια
 Γιὰ κάποιο λόγο ἦταν κιόλας πολὺ ἀργὰ
 Κι ἦταν σωρὸς ἀπὸ κομμάτια κάτω ἀπὸ μιὰ
 κονδέρτα
 Γιὰ κάποιο λόγο τὰ μάτια του κοίταζαν γῆρο
 λαθεμένα
 Γέλουσε ψιθύριζε ἀλλὰ γιὰ κάποιο λόγο δὲ
 μπορούσε ν' ἀκούει
 Πιανόταν καὶ γρατσούναιγε ἀλλὰ γιὰ κάποιο
 λόγο τὰ δάχτυλά του δὲ μπορούσαν ν' ἀ-
 δραξοῦν
 Καὶ ὅταν τὸ θαλάσσιο τέρας ἀναδύθηκε καὶ
 κοίταξε κατὰ τὴ βάρκα
 Γιὰ κάποιο λόγο δὲ μπόρεσε ν' ἀκουστεῖ τὸ
 κλείσιμο τῶν ματιῶν του
 Καὶ ὅταν εἶδε τὸ κεφάλι τοῦ ἄντρα σκισμένο
 μὲ τὸ μπαλτά
 Γιὰ κάποιο λόγο τὸ ἀπόλυτο κενὸ κατὰπε δ-
 λόκληρο τὸ πρόσωπό του.
 'Ακριβῶς τὴν κρίσιμη στιγμή
 Μετὰ τὸ ξέφρασε ὀλόκληρο ξανά
 Σὰν τίποτε νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ.
 "Εἶται λοιπὸν πῆγε καὶ ἔφαγε ὅ,τι μπορούσε
 Καὶ εἶδε ὅ,τι μπορούσε καὶ ἔκανε ὅ,τι μπο-
 ροῦσε
 Καὶ στρώθηκε νὰ γράφει τὴν αὐτοβιογραφία
 του
 "Όμως γιὰ κάποιο λόγο τὰ χέρια του εἶχαν
 γίνει κομμάτια ἀπὸ ξύλο
 Γιὰ κάποιο λόγο τ' ἄντερά του ἦταν μιὰ πα-
 λῆ καδὲνα ρολογιοῦ,
 Γιὰ κάποιο λόγο τὰ πόδια του ἦταν δυὸ πα-
 λῆ καρτ-ποστάλ
 Γιὰ κάποιο λόγο τὸ κεφάλι του ἦταν ἓνα σπα-
 σμένο τζάμι στὸ παράθυρο.
 «Τὰ παρατάω», εἶπε. Τὰ παράτησε.

Ἡ δημιουργία εἶχε καὶ πάλι ἀποτύχει.

"Αντονι Τοναίητ (1930)

Ο κ. ΚΟΥΠΕΡ

Δυὸ νύχτες στὸ Μάντσεστερ: τίποτε ἰδιαίτερο
 νὰ κάνεις
 Τὴ μιὰ τὴν πέρασα ἐν μέρει σὲ μιὰ ταβέρνα,
 Μόνος, ἡσυχος, ἀκούγοντας ἀνθρώπους ποὺ
 Δὲ μὲ ἤξεραν. Λοιπὸν εἶπα στὸ μα-
 σκαρὰ τὸν ὕπο—
 Διαιφίριστι τὴ τὶ μπορούσε νὰ
 κάνεις μ' αὐτό... 'Ο κ. Πέυν
 Εἶναι τ' ἀφηνετικὸ σ' αὐτὴ τὴν
 περιόχῃ — θάχετε πρὶν συ-
 ναντηθεῖ;
 Μιάς καὶ δὲν ἔπαινα πολλὰ, κοίταξα γιὰ τὴν
 κατάλληλη πόρτα